

STAR, FUCKER!

De rij bij Graumans Chinese Theater liep helemaal rond het blok. Het is Los Angeles, Californië, 1977. Tieners, nog-net-geen-tieners, ouders, nerds, punks, mafkikkers, hippies, vredesactivisten – het leek wel alsof de hele excentrieke Jimmy Carter-wereld in lange sportsokken bijeen was gelopen. 25 mei, een filmpremière, *Star Wars*.

Nog voor de eerste noten van John Williams' legendarische filmmuziek weerklonken, was de wereld haar hart al verloren aan prinses Leia en Luke en R2-D2 en Darth Vader. Ik zou pas eind dat jaar zes worden, maar hé, ik was al net zo gek als iedereen – ik kon niet wachten om de film te zien. Hollywood Boulevard zoog de warmte van mei op, af en toe was er een klein beetje schaduw en wij kropen erin bijeen waar we maar konden terwijl de rij voortkroop. Geduldig sloften we verder, maar we giehelden ook van opwindings, hoopten dat we bij de kassa zouden zijn voor de film uitverkocht zou zijn.

Ik was niet alleen. Af en toe keek ik op naar mijn moeder en lachte naar haar. Ze lachte terug (haar dromerige glimlach was er eentje van het fabricaat Valium). Mijn moeder was, en is, een prachtige vrouw. Ze rook altijd naar een rozenparfum en 's avonds kroop ik graag bij haar op schoot, veilig in die

geur van haar, luisterend naar de roodmusjes en spotlijsters en in de verte een Amerikaanse oehoe die in de donkere Laurel Canyon, waar wij woonden, zat te roepen.

Ik voelde me altijd veilig bij mijn moeder. Zij was mijn hele wereld. We waren alleen met z'n tweetjes. Zo had zij zich haar leven niet voorgesteld, een alleenstaande moeder met een kind van vijf, geld te weinig, een muziekcarrière in het slop. Maar kijk, zij was er, en ik was er, en over enkele minuten ook Luke en Leia en Chewbacca en R2-D2 en een afstandelijke man met een zware stem, die een afwezige vader zou blijken.

We gingen eigenlijk niet zo vaak naar het drukke Hollywood. We woonden in Laurel Canyon op Lookout Mountain (wat veel verder van Hollywood leek dan de drie kilometer die het eigenlijk was), in een rijtjeswoning van zeventig vierkante meter.

Op die dag in mei 1977 waren mam en ik met onze aftandse Chevy Nova langs het kronkelende bergpad naar beneden gereden en hadden we een scherpe bocht gemaakt naar Hollywood. We konden niet wachten om meegevoerd te worden naar de ruimte. Maar voor ik ver, ver weg gekatapulteerd kon worden, trok iets anders mijn aandacht, iets nog veel magischer: overal waar ik keek op dat loeihete trottoir zag ik sterren in het beton zitten.

‘Mam, waar zijn al die sterren voor?’ vroeg ik.

‘Die zijn voor bekende artiesten,’ zei mijn mam, zelf zangeres.

‘Waarom hebben ze dat gedaan? Was het goed of slecht? Wie zijn die mensen, mam?’

Terwijl mijn moeder het me probeerde uit te leggen, voelde ik iets in me openspatten, eerst niet meer dan een vonk, bijna niet te merken, maar dan als een laaiend vuur om zich heen grijpend. Mijn moeder en ik waren heel traag tot bij Grauman geschuifeld, bij het plekje waar je je handen en voeten

in de afdrukken van die van beroemde artiesten kunt zetten. En ik boog naar voren en legde mijn kleine handjes, die van een vijfenhalfjarige, in de handafdruk van Jack Nicholson, die hij in juni 1974 had gemaakt. (Ik had toen nog geen idee dat ik ooit tijdens een auditie voor een filmrol kansloos met hem zou flirten.)

Ergens herinner ik me nog dat ik dacht, ook al was ik toen nog maar vijf: *Dit is magisch! Die mensen zijn hier voor altijd.*

Een kind kan zich de schoonheid van ‘voor altijd’ nog inbeelden. Zeker als het heden zwaar weegt.

Dat kind had in haar hoofd al heel wat zwaars moeten verwerken.

Ik ben opgegroeid in Laurel Canyon, dat ooit het epicentrum van een legendarische kunstscene was, maar dat toen ik er belandde een heel andere plek was geworden.

Het originele Laurel Canyon was halfweg de jaren zestig tot ontwikkeling gekomen – toen waren huizen in de Canyon nog betaalbaar en heerlijk weggestopt boven het gewoel van Sunset Boulevard en Hollywood, en heel wat acteurs en muzikanten en artiesten hadden hier hun creatieve plekje van gemaakt. Zelfs nu nog lijkt het als je Sunset of Hollywood Boulevard achter je laat en noordelijk rijdt, naar Laurel Canyon, alsof er uit de laurier- en eucalyptusbosjes een gefluister van iets etherisch en magisch en inspirerends komt.

De straten zijn smal, ze kronkelen omhoog langs steile heuvels, discreet, vredig, koel, schaduwrijk. Aan het einde van de sixties was dit de wijk van Joni Mitchells Trina en haar wampumkralen. Overal in de Canyon klonk muziek. ‘Katten en baby’s’ aan de voeten van de vrouwen, personages ingepakt in ‘liedjes en kleurrijke omslagdoeken’. Mitchell heeft hier even gewoond, net als Neil Young, Carole King, Jackson Browne, David Crosby, Stephen Stills, Graham Nash, Mama Cass en James Taylor. En ook Frank Zappa en zijn Girls

Together Outrageously (GTOS), die allemaal een tijdje hebben samengehokt in Laurel Canyon Boulevard 2401, aan de overkant van Houdini's huis. Mitchell en Nash, het ultieme Canyon-stelletje, kochten op een ochtend een vaas op Ventura Boulevard en tegen de middag had Nash al 'Our House' geschreven, over de vaas en het huis waar de twee artiesten samenwoonden, op Lookout Mountain, een kilometer van waar ik ben opgegroeid. De kracht van het creatieve kloppen-de hart van de Canyon kon zowel een klassieker voortbrengen als een uitgelaten feestje, maar kon er ook voor zorgen dat artiesten doordraaiden – Jackson Browne zei ooit, on the record: 'Wat in Laurel Canyon gebeurde, was het universum dat openscheurde en al zijn geheimen prijs gaf.'

Tegen het einde van de sixties scheurde iets anders open; de Canyon kreeg een donkere kant. In augustus 1969 pleegde Manson zijn moorden, een paar canyons verderop, in Cielo Drive 10050 in Benedict Canyon, in vogelvlucht een kleine vijf kilometer van Laurel. Daarop zei Michelle Phillips van The Mamas and the Papas dat ze een pistool in haar handtas meenam als ze in Laurel Canyon over de kronkelende straatjes liep. Joni Mitchell en Graham Nash gingen uit elkaar. Folkmuzieksterren werden megapopsterren en verhuisden naar locaties met hekken en beveiliging. Drugs werden volwassen, wiet ruimde het veld voor cocaïne en heroïne. En er zou ook vermoord worden in ons deeltje van Laurel Canyon.

En naar die verloederde plek verhuisden Nancy Priddy en Bob Applegate.

Nancy Priddy werd op 22 januari 1941 geboren in South Bend, Indiana, de dag waarop de Andrew Sisters 'Boogie Woogie Bugle Boy' opnamen en de Amerikanen het Libische bolwerk Tobroek innamen. Later, toen de oorlog voorbij was en mijn moeder was afgestudeerd (aan Northwestern, met een bachelor Engels), verhuisde ze in haar eentje – zoals zoveel hippies – naar het New York City van Laurel Canyon, met

name Greenwich Village waar ze, in tegenstelling tot de vele andere inwijkelingen die amper een bad namen, een prachtige sexy hippie werd. Ze zong onder andere met het huisorkest van de historische folkclub Bitter End in Greenwich Village (daar zie je haar, haar zwartgeverfde haar in een chique bob, onderaan rechts, op de cover van een album van Bitter End Singers uit 1964), en met Leonard Cohen (ze is achtergrondzangeres op klassiekers als ‘Suzanne’ en ‘So Long, Marianne’).

In 1968 bracht mijn moeder een eigen prachtig album uit, *You’ve Come This Way Before*, geproduceerd door de legendarische Phil Ramone. Op de hoes zit ze op kasseien en kijkt ze weemoedig over haar rechterschouder, haar lange rode haar een waterval. Misschien dacht ze op de foto aan Stephen Stills – het titelnummer gaat over hem. Eind jaren zestig hadden mam en hij een passionele relatie. Ze hebben even samengewoond in New York, terwijl een van Stephens bands, Buffalo Springfield, het baanbrekende nummer ‘For What It’s Worth (Stop, Hey What’s That Sound)’ opnam, dat over de protesten na de avondklok van eind 1966 op de L.A. Sunset Strip gaat. Stephen keerde terug naar het huis waar hij met mijn moeder woonde en klaagde over hoe vlak hij zong, of hij zei belachelijke dingen als ‘Dit is een vreselijk nummer’, hoewel het een van de grootste nummers van de alternatieve scene van de jaren zestig zou worden. Stephen werd later mijn peter. Ik noem hem oom Papa, maar dat is voor later.

Ongeveer op dat moment liep daar ook een zekere Bob Applegate rond, een muziekpromotor die later producer zou worden bij Casablanca Records. Op foto’s van hem van toen zie je een brede glimlach, een man met een warm gezicht, meestal gekleed in een hemd met brede revers, het bovenste knoopje open, een protserige halsketting en een driedelig pak terwijl hij een praatje maakt met mensen uit de muziekindustrie, of over een mengpaneel in een studio gebogen staat. Deze duidelijk heel charmante man wilde wanhopig graag de betoverende Nancy Priddy daten.

Op zekere dag had Stephen Stills mijn moeder moeten bel-len, maar deed dat niet. Nancy Priddy was zo pissed dat ze op wraakdate ging met Bob Applegate. Als we de verhalen mogen geloven, had Stephen mijn moeder niet gebeld omdat hij een geheime affaire had met Judy Collins, een relatie die nog zo'n klassieker opleverde, 'Suite: Judy Blue Eyes', een van de beste nummers ooit opgenomen. En zo kwam het toch nog allemaal goed, zeg ik dan: de wereld kreeg 'Judy Blue Eyes' en mijn vader kreeg mijn moeder, en daarna *moi*.

Na die date waren mijn vader en moeder stapelverliefd, ze verhuisden naar het westen en gingen samenwonen op Lookout Mountain in Laurel Canyon, waar de deuren altijd openstonden, waar muzikanten in kamerjas op straat liepen, bij elkaar naar binnen liepen om muziek te maken, klassieke nummers te schrijven, wiet te roken. En dat alles in een *free-love, happy-happy, goody-goody*, leuke vibe – een plek waar iedereen zijn benen spreidde, ook de mannen. De jaren zestig gingen over in de jaren zeventig en het leek alsof iedereen het nog steeds met iedereen deed.

En dan, ergens begin 1971, werd Nancy Priddy zwanger. Niet alleen de jasmijn bloeide overal in de Canyon, ook mijn moeder. Tot de lente overging in de zomer en de herfst. Het was donderdag 25 november, gewoon op Thanksgiving, ik zweer het je, en mijn ouders smikkelden geen kalkoen en jus naar binnen, maar haastten zich naar een ziekenhuis in de wijk Little Armenia van Los Angeles. Ik werd geboren om kwart voor zes 's avonds, in wat nu een enorm Scientology-gebouw is (het adres is North L. Ron Hubbard Way 1403), maar toen het Cedars of Lebanon-ziekenhuis. Even terzijde, mijn lieve vriendin werd de dag voor Thanksgiving geboren en haar ouders gaven haar Cranberry als tweede naam. Dan ben ik mooi weggekomen met Christina – OMG, ik had Turkey Gravy Applegate of, erger nog, Stuffing Applegate kunnen heten.

Mijn moeder was dertig toen ik kwam kijken. Thanks-

giving had voor haar een kind in petto, een meisje dat ze Christina noemde, naar haar lievelingsschilderij *Christina's World*, een meesterwerk van Andrew Wyeth uit 1948.

Is het nog toeval als je kijkt naar wat me de laatste jaren allemaal is overkomen? Op die *Christina's World* zie je een buurvrouw van Wyeth, een zekere Anna Christina Olson, die aan een of andere spierziekte leed. Mevrouw Olson weigerde in een rolstoel te zitten, ze kroop liever. Wyeth zei ooit een keer over het schilderij dat hij het als een 'uitdaging zag om haar bijzondere manier van leven, die de meeste mensen hopeloos zouden vinden, zo mooi mogelijk neer te zetten'.

En hier ben ik, met MS, sommige dagen voel ik me hopeloos, maar ik kruip dapper door, nog steeds proberend om op mijn eigen bijzondere manier te leven. Mijn moeder noemde me Christina – niets is toeval – naar een meisje dat niet kon lopen.

En nu, vijf decennia later, zijn er dagen waarop ook ik geen stap kan zetten. Maar geen rolstoel voor mij. Nee, ik kruip door het drijfzand van mijn leven. Toen stond ook mijn moeder op het punt om in het drijfzand weg te zakken. Het zou haar decennia kosten om er weer uit te klimmen en zichzelf te redden.

Naast mijn bed ligt een groot, beduimd, bruinleren fotoalbum dat mijn vader voor mij maakte in 1972. Vooraan in het album heeft hij een brief voor zijn dochter geschreven:

Christina,

Vandaag, 26 mei in het jaar 1972, zijn jij & ik voor het eerst samen gaan wandelen. De laatste twee maanden was je in New York & New Jersey. Ik stopte je in mijn rugzak & daar gingen we.

Toen we pas vertrokken waren, was je niet zo blij, je eerste tandje kwam door. Tijdens het wandelen stopte

ik mijn vinger in je mond. Dat leek te werken en je viel meteen diep in slaap. We liepen over de weggetjes achter ons huis, helemaal naar boven, de heuvel op. Daar zaten we even, starend over het landschap. Je sliep nog steeds, maar ik wist dat je tevreden was met de situatie. We liepen de heuvel af, toen er een prachtige bruin met witte vogel een lied voor ons zong. We liepen voorbij een grote Duitse herder die 'Hallo' zei en raad eens? Jawel, je deed je grote blauwe ogen open, heel even maar, en viel toen weer in slaap. Weer thuis was je zo'n beetje wakker, maar nog niet helemaal, zullen we maar zeggen. En dat was onze eerste wandeling samen. Een heel gelukkig moment.

Papa

PS: zes maanden oud... wow.

Mijn vader vulde de volgende bladzijden met foto's van mij, van hem, van mij en hem, van mij en mijn moeder. Hij versierde ze met gedroogde bloemen en met foto's van bloemen en kinderen. Ik blader door het album en zie mijn vader op een besneeuwde heuvelrug; daar is hij weer, met een joint tussen zijn lippen (hij heeft 'Peace!' op de foto geschreven, natuurlijk wel). En daar zit ik, in een rode outfit met witte ballerina's; op zijn schoot op een paard op een draaimolen; weer op zijn schoot, nu achter de piano, bloot bovenlijf (hij, niet ik). Daar ben ik in de armen van mijn moeder, op een verjaardagsfeestje; in een kinderwagen, of met grote ogen kijkend naar de flits van een fotoautomaat, mijn vaders volle baard kriebelend tegen mijn babywang.

Maar er zijn geen foto's van mij en mijn ouders samen. In plaats daarvan foto's van mijn vader met een andere partner, een ander gezin.